Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 152, 158, 162, 166, 170, 173, 175, 177 ώς 179, 182 και 186/81,

W. Ferrario, A. Borella, U. Cucchiara, A. M. Federico, C. Giovannini, M. Manzotti, R. Mira Cato, E. Peruccio, V. Praolini, M. Puccia, G. Stivala, F. Violin, όλοι μόνιμοι ή έκτακτοι υπάλληλοι, διορισμένοι στο Κοινό Κέντρο Ερευνών, εγκατάσταση της Ispra, Ιταλία, εκπροσωπούμενοι και επικουρούμενοι από τον M. Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον F. Avena, 29, rue de la Libération, Strassen,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπης των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο, J. Griesmar, επικουρούμενο από τον D. Jacob, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον O. Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενη από

το Συμβουλιο των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, εκπροσωπούμενο από το νομικό του σύμβουλο J. Carbery, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον H. J. Pabbruwe, διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, Kirchberg,

που έχει ως αντικείμενο

— ν' αναγνωριστεί ότι δεν είναι εφαρμοστέο το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, περίπτωση 2 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων κατά το ότι περιορίζει το δικαίωμα διπλασιασμού του ανωτάτου ορίου του σχολικού επιδόματος στην περίπτωση που ο υπάλληλος απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας·

— να κριθεί και ν' αποφασιστεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται ν' αναμορφώσει τους λογαριασμούς των προσφευγόντων ως προς τα αναφερόμενα στις προσφυγές τους βάρη, διπλασιάζοντας το σχολικό επίδομα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Κανονιστικό πλαίσιο

1. Η εξέλιξη του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των ΕΚ στο θέμα του σχολικού επιδόματος συνοψίζεται ως εξής:

2. Το άρθρο 3 του παραρτήματος VII των κανονισμών 31 (ΕΟΚ) και 11 (ΕΚΑΧ) του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1961, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 19) όριζε:

«Ο υπάλληλος δικαιούται σχολικού επιδόματος ύψους ίσου προς τα πραγματικά σχολικά έξοδα, στα οποία υπεβλήθη μέχρις ανωτάτου μηνιαίου ορίου 900 βελγικών φράγκων για κάθε συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, το οποίο φοιτά κανονικά και κατά πλήρη απασχόληση σε εκπαιδευτικό ίδρυμα.

Το δικαίωμα επιδόματος γεννάται την πρώτη ημέρα του μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου το τέκνο συμπληρώνει το έκτο έτος της ηλικίας του και λήγει στο τέλος του μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου το τέκνο συμπληρώνει το 21ο έτος της ηλικίας του.»

3. Με τους κανονισμούς 30/65 (ΕΟΚ) και 4/65 (ΕΚΑΕ) του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1965, περί τροποποιήσεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 1965, σ. 701), το ανωτέρω άρθρο 3 του παραρτήματος VII, τροποποιήθηκε ως εξής:

«Ο υπάλληλος δικαιούται σχολικού επιδόματος ύψους ίσου προς τα πραγματικά σχολικά έξοδα, στα οποία υπεβλήθη μέχρις ανωτάτου μηνιαίου ορίου 1 000 βελγικών φράγκων για κάθε συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του άρθρου 2, παρά-

γραφος 2, το οποίο φοιτά κανονικά και κατά πλήρη απασχόληση σε εκπαιδευτικό ίδρυμα.

Το δικαίωμα επιδόματος γεννάται την πρώτη ημέρα του μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου το τέκνο συμπληρώνει το έκτο έτος της ηλικίας του και λήγει στο τέλος του μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου το τέκνο συμπληρώνει το 25ο έτος της ηλικίας του.

Το ανώτατο όριο που αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο αυξάνεται σε 2 000 βέλγικα φράγκα για τον υπάλληλο που λαμβάνει αποζημίωση αποδημίας, του οποίου ο τόπος υπηρεσίας απέχει τουλάχιστον 50 χιλιόμετρα από κάποιο ευρωπαϊκό σχολείο.»

4. Ο κανονισμός 259/68 (ΕΟΚ, ΕΚΑΕ και ΕΚΑΧ) του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968 (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001 σ. 108), θέσπισε ενιαίο κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Με το άρθρο 52 του κανονισμού 1473/72 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001 σ. 136), το άρθρο 3, παράγραφος τρίτη, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αντικαταστάθηκε από το ακόλουθο κείμενο:

«Το ανώτατο όριο που αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο ανέρχεται σε 3 129 βελγικά φράγκα για τον υπάλληλο που απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας και του οποίου ο τόπος τοποθετήσεως απέχει τουλάχιστον 50 km:

— από ευρωπαϊκό σχολείο,

— από εκπαιδευτικό ίδρυμα πανεπιστημιακού επιπέδου της χώρας καταγωγής του, με την προϋπόθεση ότι το τέκνο πράγματι φοιτά σε εκπαιδευτικό ίδρυμα πανεπιστημιακού επιπέδου το οποίο απέχει τουλάχιστον 50 km από τον τόπο τοποθετήσεως.»

5. Το 1974, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση η οποία απέβλεπε στην αντικατάσταση του εν λόγω κειμένου από τις ακόλουθες διατάξεις, που περιέχονται στο άρθρο 28 της προτάσεως της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 1974 (JO C 88, σ. 25):

«...

Το ανώτατο όριο που αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο διπλασιάζεται για:

— τον υπάλληλο του οποίου ο τόπος διορισμού απέχει τουλάχιστον 50 χιλιόμετρα από ευρωπαϊκό σχολείο ή από εκπαιδευτικό ίδρυμα της γλώσσας του, υπό την προϋπόθεση ότι το τέκνο φοιτά πράγματι σε εκπαιδευτικό ίδρυμα που απέχει τουλάχιστον 50 km από τον τόπο διορισμού·

— τον υπάλληλο του οποίου ο τόπος διορισμού απέχει τουλάχιστον 50 km από ίδρυμα ανωτέρας εκπαιδεύσεως της χώρας εθνικότητάς του και της γλώσσας του, υπό την προϋπόθεση ότι το τέκνο φοιτά πράγματι σε ίδρυμα ανωτέρας εκπαιδεύσεως που απέχει τουλάχιστον 50 km από τον τόπο υπηρεσίας.»

6. Στη συνέχεια, ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 711/75 του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1975 (JO L 71, σ. 1). Στο άρθρο 1 του κανονισμού αυτού το Συμβούλιο, δέχθηκε μεν την πρόταση της Επιτροπής για την πρώτη περίπτωση, τροποποίησε όμως το κείμενο της δεύτερης περιπτώσεως που αναφέρεται στην ανωτέρα εκπαίδευση, ως εξής:

«— τον υπάλληλο του οποίου ο τόπος υπηρεσίας απέχει τουλάχιστον 50 km από ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως της χώρας εθνικότητας και της γλώσσας του, υπό την προϋπόθεση ότι το τέκνο φοιτά πράγματι σε ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως που απέχει τουλάχιστον 50 km από τον τόπο υπηρεσίας και ότι ο υπάλληλος απολαύει αποζημιώσεως αποδημίας· η τελευταία αυτή προϋπόθεση δεν απαιτείται αν δεν υπάρχει τέτοιο ίδρυμα στη χώρα εθνικότητας του υπαλλήλου».

7. Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η αποζημίωση αποδημίας χορηγείται:

«α) Στον υπάλληλο:

— ο οποίος δεν είναι και δεν υπήρξε ποτέ υπήκοος του κράτους στο ευρωπαϊκό έδαφος, του οποίου ευρίσκεται ο τόπος όπου υπηρετεί ο ενδιαφερόμενος, και

— ο οποίος, δεν είχε μόνιμη διαμονή ή δεν άσκησε κατά συνήθη τρόπο, επί πέντε έτη, λήγοντα έξι μήνες πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, τη κυρία επαγγελματική δραστηριότητά του στο ευρωπαϊκό έδαφος του εν λόγω κράτους, Για την εφαρμογή της παρούσης διατάξεως δεν λαμβάνονται υπόψη οι καταστάσεις που προκύπτουν από την παροχή υπηρεσιών σε άλλο κράτος ή διεθνή οργανισμό.

6) Στον υπάλληλο, ο οποίος, παρόλο που είναι ή υπήρξε υπήκοος του κράτους, στο έδαφος του οποίου ευρίσκεται ο τόπος όπου υπηρετεί είχε τη μόνιμη διαμονή του, κατά συνήθη τρόπο, επί δέκα έτη λήγοντα κατά την ανάληψη των καθηκόντων του, εκτός του ευρωπαϊκού εδάφους του κράτους αυτού για άλλους λόγους εκτός από την άσκηση καθηκόντων στην υπηρεσία κράτους ή σε διεθνή οργανισμό.»

II — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Οι προσφεύγοντες, Wanda Ferrario και λοιποί, είναι όλοι μόνιμοι ή έκτακτοι υπάλληλοι διορισμένοι στο Κοινό Κέντρο Ερευνών, εγκατάσταση της Ispra, Ιταλία. Δεν απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας. Τα τέκνα τους φοιτούν σε ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως που βρίσκεται στην Ιταλία, σε απόσταση μεγαλύτερη των 50 km από τον τόπο υπηρεσίας.

2. Κατά το τέλος του 1980, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση ζητώντας το διπλασιασμό του σχολικού επιδόματος, σύμφωνα με το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή απέρριψε τις αιτήσεις αυτές επισημαίνοντας στους προσφεύγοντες ότι η διάταξη του κανονισμού που επικαλέστηκαν εξαρτά το διπλασιασμό του σχολικού επιδόματος από την προϋπόθεση ότι απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας.

3. Κατόπιν της απορρίψεως αυτής, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν ενστάσεις, στις οποίες πάντως δεν δόθηκε απάντηση. Κατόπιν αυτού άσκησαν τις παρούσες προσφυγές, στις 15 Ιουνίου 1981.

4. Επί των ενστάσεων των προσφευγόντων εκδόθηκαν ρητές απορριπτικές αποφάσεις στις 15 Ιουλίου και στις 9 Δεκεμβρίου 1981.

5. Με διάταξη του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, αποφασίστηκε η ένωση και η συνεκδίκαση των υποθέσεων προς διευκόλυνση της διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως. Με δεύτερη διάταξη της ίδιας ημερομηνίας, επετράπη στο Συμβούλιο να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της καθής. Με διάταξη της 25ης Μαΐου 1982, χωρίστηκαν από τις προκείμενες ορισμένες άλλες υποθέσεις, στο πλαίσιο των οποίων η Επιτροπή είχε προβάλλει ένσταση απαραδέκτου.

6. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο, δεύτερο τμήμα, αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

1) Ν' αναγνωρίσει ότι δεν είναι εφαρμοστέο το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, περίπτωση 2, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων κατά το ότι περιορίζει το δικαίωμα διπλασιασμού στην περίπτωση όπου ο υπάλληλος απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας.

2) Να κηρύξει άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα τη ρητή απόρριψη από την αντίδικο των διοικητικών ενστάσεων των προσφευγόντων.

3) Να κρίνει και ν' αποφασίσει ότι η αντίδικος υποχρεούται ν' αναμορφώσει τους λογαριασμούς των προσφευγόντων ως προς τα αναφερόμενα στις προσφυγές τους βάρη, διπλασιάζοντας το σχολικό επίδομα.

4) Να καταδικάσει την αντίδικο στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή, καθής, ζητεί από το Δικαστήριο:

— ν' απορρίψει τις προσφυγές ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

IV — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

1. Οι *προσφεύγοντες* στηρίζουν τις προσφυγές τους επί ενός μόνου λόγου που αναφέρεται στη διάκριση η οποία γίνεται μεταξύ αυτών και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 3, εδάφιο 3, περίπτωση 2, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Είναι βεβαίως δυνατόν να υποτεθεί ότι με την τελευταία τροποποίηση, το επίδικο κείμενο απέβλεψε στο να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των υπαλλήλων που απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας, οι οποίοι επιθυμούν να στείλουν τα τέκνα τους στη χώρα καταγωγής τους για ανώτατες σπουδές, στην περίπτωση που η χώρα αυτή είναι άλλη από τη χώρα διορισμού. Αλλά τότε το κείμενο θα έπρεπε να έχει συνταχθεί κατά διαφορετικό τρόπο, διότι, αφενός, υπάρχουν υπάλληλοι και λοιπό προσωπικό που δεν απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας, και των οποίων η χώρα καταγωγής είναι άλλη από τη χώρα διορισμού· αφετέρου, το σύστημα αυτό δημιουργεί νέα διάκριση, κατά το ότι εμποδίζει τους υπαλλήλους να επιλέξουν το ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως που επιθυμούν, το οποίο βρίσκεται ενδεχομένως στο εξωτερικό.

Η διάκριση που απορρέει από το εν λόγω κείμενο αντιβαίνει στις γενικές αρχές του δικαίου και δεν δικαιολογείται αντικειμενικά. Μια διάκριση μπορεί να γίνει δεκτή όταν δεν είναι αυθαίρετη και αφορά σκοπό που μπορεί να θεωρηθεί ότι αποβλέπει να εξασφαλίσει το συμφέρον της υπηρεσίας, πράγμα που δεν συμβαίνει όμως εν προκειμένω: το ότι η κατάσταση είναι η ίδια για τους συγκεκριμένους υπαλλήλους καταδεικνύεται από το γεγονός ότι το ανώτατο όριο του σχολικού επιδόματος για σπουδές εκτός ανωτάτων δεν εξαρτάται από το αν ο υπάλληλος απολαύει αποζημιώσεως αποδημίας. Εξάλλου, οι οικονομικές συνέπειες των σπουδών, όταν το εκπαιδευτικό ίδρυμα βρίσκεται σε απόσταση τουλάχιστον 50 km από τον τόπο υπηρεσίας, είναι οι ίδιες είτε ο υπάλληλος απολαύει τις αποζημιώσεως αποδημίας είτε όχι. Ούτε είναι δυνατόν να υποτεθεί ότι τα τέκνα των υπαλλήλων που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας βρίσκονται σε κατάσταση ιδιαίτερα δύσκολη λόγω της γλώσσας και της εθνικότητάς τους. Πολλά από τα τέκνα αυτά έχουν ήδη φοιτήσει στη στοιχειώδη και στη μέση εκπαίδευση στη χώρα διορισμού και γνωρίζουν τη γλώσσα της χώρας αυτής το ίδιο καλά όπως και τη μητρική τους· όσο για την εθνικότητα, δεν πρέπει να έχει καμία σημασία, δεδομένου ότι υπάρχει

αναγνώριση πτυχίων, ενώ, αφετέρου, τουλάχιστον στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, όλοι απολαύουν της ελευθερίας εγκαταστάσεως.

Εξάλλου, το ισχύον σύστημα είναι ακατανόητο, αφού ο υπάλληλος ή το λοιπό προσωπικό, που έχει λόγου χάριν διοριστεί στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra, που απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας και που στέλνει ένα από τα τέκνα του σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα στην Ιταλία, απολαύει διπλού σχολικού επιδόματος, ενώ ο συνάδελφός του που δεν δικαιούται της αποζημιώσεως αποδημίας και που στέλνει το τέκνο του στο ίδιο ίδρυμα, δεν απολαύει του διπλασίου αυτού σχολικού επιδόματος.

Το σύστημα είναι επιπλέον παράλογο, διότι επηρεάζει τη βούληση των γονέων ως προς την συνέχιση των σπουδών των τέκνων τους στο αρχικό πανεπιστήμιο μετά η μετάταξη του υπαλλήλου. Οι προσφεύγοντες εφιστούν την προσοχή στη συγκεκριμένη περίπτωση ενός από τους υπαλλήλους της Ispra ο οποίος, έχοντας τοποθετηθεί προηγουμένως στο Βέλγιο και απολαύοντας διπλασίου σχολικού επιδόματος, είχε στείλει την κόρη του σε βελγικό πανεπιστήμιο· όταν επανατοποθετήθηκε στην Ιταλία, συνέχισε να στέλνει την κόρη του στο πανεπιστημιο αυτό, έπαψε όμως να λαμβάνει διπλό σχολικό επίδομα.

Εις απάντηση στο επιχείρημα της Επιτροπής, κατά το οποίο ο αριθμός των υπαλλήλων που υφίστανται τη δυσμενή αυτή διάκριση είναι περιορισμένος, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η αδικία υπάρχει όποιος και αν είναι ο αριθμός των προσώπων που θίγονται.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η εξάρτηση του διπλασίου σχολικού επιδόματος από την αποζημίωση αποδημίας ισοδυναμεί με την αναγνώριση, στο κριτήριο αυτό, γενικής αξίας, ενώ δεν αποτελεί παρά εξαίρεση που πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς και που δεν πρέπει επομένως να επηρεάζει χωρίς αντικειμενικό λόγο τη χορήγηση άλλων πλεονεκτημάτων, τα οποία πρέπει να χορηγούνται σε όλους εκείνους οι οποίοι βρίσκονται σε παρόμοιες καταστάσεις.

Τέλος, επί των παρατηρήσεων του Συμβουλίου, οι προσφεύγοντες αναφέρουν ότι είναι αδύνατο να αποδειχθεί ότι οι επιβαρύνσεις είναι υψηλότερες στο εξωτερικό παρά στη χώρα διορισμού. Επιπλέον, αμφισβητούν ότι το επίδικο κείμενο διαπνέεται, όπως ισχυρίζεται το Συμβούλιο, από ευρωπαϊκό πνεύμα, αφού αρνείται στους υπαλλήλους, οι οποίοι δεν απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας την ελεύθερη επιλογή ενός ανωτάτου εκπαιδευτικού ιδρύματος για τα τέκνα τους σε οποιαδήποτε χώρα.

2. Η *Επιτροπή* προβάλλει ότι κακώς οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το επίδικο σύστημα δημιουργεί διακρίσεις.

Θεσπίζοντας την επίδικη διάταξη, το Συμβούλιο υπέθεσε ότι η χώρα καταγωγής του υπαλλήλου ο οποίος απολαύει αποζημιώσεως αποδημίας είναι διαφορετική της χώρας όπου έχει τοποθετηθεί ο υπάλληλος, και ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, το τέκνο του υπαλλήλου αυτού πραγματοποιεί ανώτατες σπουδές στη χώρα καταγωγής του. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το 97,4 % των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στην Ispra και που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας δεν έχουν την ιταλική ιθαγένεια. Μόνο 31 (σε σύνολο 569) έχουν τέκνα (36) που πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές στην Ιταλία. Αντιστρόφως, 147 τέκνα υπαλλήλων που ανήκουν στην κατηγορία αυτή πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές εκτός Ιταλίας, στη χώρα καταγωγής τους.

Οι συντάκτες του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως θέλησαν να δώσουν τη δυνατότητα στους υπαλλήλους αυτούς να στέλνουν τα τέκνα τους για ανώτατες σπουδές στη χώρα καταγωγής τους, χωρίς να θίγονται οικονομικώς από αυτό. Γενικά, δεν αμφισβητείται ότι η επιβάρυνση από το

τέκνο που σπουδάζει στη χώρα καταγωγής είναι υψηλότερη παρά στην περίπτωση σπουδών στη χώρα διορισμού. Το γεγονός ότι, σε ορισμένες οριακές περιπτώσεις, τα έξοδα μετακινήσεως είναι επίσης μεγάλα και όταν το παιδί σπουδάζει στη χώρα διορισμού οφείλεται, γενικά, στην ηθελημένη επιλογή των γονέων ενός εκπαιδευτικού ιδρύματος που βρίσκεται σε κάποια απόσταση από τον τόπο διορισμού. Αυτές οι οριακές περιπτώσεις δεν πρέπει λοιπόν να λαμβάνονται υπόψη.

Επιπλέον, ο υπάλληλος που αναγκάζεται να στείλει το τέκνο του να σπουδάσει εκτός της χώρας όπου υπηρετεί για λόγους που αναφέρονται στη γλώσσα και στην εθνικότητά του, δεν βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τον υπάλληλο ο οποίος, ενώ υπάρχει εκπαιδευτικό ίδρυμα της γλώσσας του στο έδαφος του κράτους αυτού, επιλέγει ελεύθερα να στείλει το τέκνο του στο εξωτερικό· οι καταστάσεις αυτές, αντικειμενικά διάφορες μπορούν λοιπόν εύλογα να τύχουν διαφορετικής λύσεως. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω μόνο 36 τέκνα μη ιταλών υπαλλήλων που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές στην Ιταλία, ενώ 147 τέκνα που ανήκουν στην ίδια κατηγορία σπουδάζουν στις χώρες καταγωγής. Εξάλλου, μεταξύ των τέκνων ιταλών υπαλλήλων, κανένα από εκείνα των οποίων ο πατέρας απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας δεν σπουδάζει στο εξωτερικό, ενώ μόνο τέσσερα από εκείνα των οποίων ο πατέρας δεν απολαύει της αποζημιώσεως αυτής, σπουδάζουν στο εξωτερικό. Αυτά τα κοινωνικής φύσεως στοιχεία αποδεικνύουν ότι τα επιχειρήματα των προσφευγόντων ότι δηλαδή είναι άσχετη η γλώσσα και η εθνικότητα, δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Εξάλλου, για ορισμένους κλάδους, (νομική λόγου χάρη) μόνο η κατοχή διπλώματος εκδιδομένου στη χώρα διαμονής επιτρέπει στην πράξη την άσκηση ορισμένων λειτουργημάτων στη χώρα αυτή.

Η καθής υπογραμμίζει τον πολύ περιορισμένο αριθμό των υπαλλήλων που βρίσκονται σε κατάσταση, υποτίθεται δυσμενούς διακρίσεως. Ο αριθμός των υπαλλήλων που απολαύουν διπλασίου σχολικού επιδόματος για τέκνα που σπουδάζουν στην Ιταλία, χωρίς να έχουν την ιταλική ιθαγένεια, είναι μικρός σε σχέση με το συνολικό αριθμό των υπαλλήλων των οποίων τα τέκνα πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές στην Ιταλία. Αντιστρόφως, είναι ασήμαντος ο αριθμός των υπαλλήλων (6) ιταλικής ιθαγένειας οι οποίοι λαμβάνουν, στην Ispra, διπλάσιο σχολικό επίδομα για τα τέκνα τους (9) που πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές στην Ιταλία. Η καθής διευκρινίζει ότι μεταξύ των υπαλλήλων που δεν απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας και που είναι διορισμένοι στην Ispra, μόνο 4 παιδιά ιταλών υπαλλήλων πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές στο εξωτερικό, και ότι κανένα παιδί μη ιταλού υπαλλήλου δεν πραγματοποιεί ανώτατες σπουδές στο εξωτερικό. Η περίπτωση που αναφέρουν οι προσφεύγοντες, δηλαδή του υπαλλήλου ο οποίος είχε τοποθετηθεί παλαιότερα στο Βέλγιο, είναι εξαιρετική καθόσον πρόκειται για υπάλληλο που μετατέθηκε από το Βέλγιο στην Ιταλία κατά τη διάρκεια των ανώτατων σπουδών του τέκνου του.

Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ του διπλάσιου ανωτάτου ορίου σχολικού επιδόματος και της αποζημιώσεως αποδημίας, η καθής παρατηρεί ότι η σχέση αυτή υπάρχει και σε άλλους τομείς, λόγου χάρη για το ευεργέτημα της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως. Εν συνεχεία, ναι μεν δεν αμφισβητείται ότι η διατύπωση του άρθρου 3 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως παρουσιάζει κάποια ατέλεια, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η διάταξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι εισάγει διακρίσεις αν ληφθεί υπόψη η διατύπωσή της, διότι πρέπει ομοίως να εξετάζεται και ο επιδιωκόμενος σκοπός.

Τέλος, η καθής υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο θα πρέπει να τροποποιήσει την επί-

δικη διάταξη αν το Δικαστήριο την κρίνει μη εφαρμοστέα ως δημιουργική διακρίσεων. Όμως, το Συμβούλιο μπορεί, αντί του ισχύοντος κειμένου, να αποφασίσει ότι ο διπλασιασμός του ανωτάτου ορίου του σχολικού επιδόματος επιφυλάσσεται στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των οποίων τα τέκνα σπουδάζουν εκτός της χώρας τοποθετήσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το εκπαιδευτικό ίδρυμα βρίσκεται σε ορισμένη απόσταση από την κατοικία των γονέων. Κατά συνέπεια, το συμφέρον που μπορούν να προβάλουν οι προσφεύγοντες, είναι, εν προκειμένω, αφηρημένο, έτσι ώστε μπορεί να υποστηριχθεί ότι δεν νομιμοποιούνται να ζητήσουν από το Δικαστήριο να κρίνει ότι η επίδικη διάταξη του κανονισμού είναι μη εφαρμοστέα.

3. Το *Συμβούλιο,* παρεμβαίνον, υποστηρίζει τα αιτήματα της Επιτροπής. Υπογραμμίζει ότι η επίδικη προϋπόθεση τέθηκε ύστερα από ανάλυση της καταστάσεως των περισσοτέρων υπαλλήλων οι οποίοι, ευρισκόμενοι σε μια χώρα που είναι και θα είναι πάντα ξένη γι' αυτούς, στέλνουν τα τέκνα τους στη χώρα καταγωγής τους, με σκοπό να τους εξασφαλίσουν τις καλύτερες προοπτικές για το μέλλον. Κατά συνέπεια, η ορθή σύγκριση πρέπει να γίνεται με τη συνήθη περίπτωση του υπαλλήλου που στέλνει τα τέκνα του στη χώρα καταγωγής του ή σε ίδρυμα της μητρικής του γλώσσας.

Ο υπάλληλος, που έχει τοποθετηθεί σε θέση, σε χώρα που δεν είναι η χώρα καταγωγής του, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τον υπάλληλο που έχει τοποθετηθεί στη χώρα καταγωγής του. Στην πρώτη περίπτωση, ο υπάλληλος βρίσκεται αυτόματα σε μειονεκτική θέση έναντι του άλλου. Ο πρώτος δεν έχει, λόγου χάρη, με τη χώρα αυτή τους κοινωνικούς και οικογενειακούς δεσμούς που έχει ο δεύτερος. Κατά συνέπεια, ο πρώτος αντιμετωπίζει συχνά μεγαλύτερες δαπάνες, ιδίως για δίδακτρα και για συντήρηση του τέκνου του.

Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι αφήνοντας στον υπάλληλο την εκλογή να στείλει το τέκνο του στη χώρα καταγωγής του ή σε ίδρυμα της χώρας όπου εργάζεται, φανερώνει πνεύμα ευρύτερο και ευρωπαϊκότερο, διότι, αν επέβαλε στον υπάλληλο να στείλει το τέκνο του σε ίδρυμα της χώρας καταγωγής του ή της μητρικής του γλώσσας αποκλειστικά προκειμένου να λάβει το διπλάσιο ανώτατο όριο, αυτό θα οδηγούσε στο να υπογραμμίζονται τα ζητήματα ιθαγένειας.

Εξάλλου, δεν υπάρχει διάκριση εις βάρος των προσφευγόντων ακόμα κι αν ληφθούν υπόψη ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις, όπου υπάλληλοι, η χώρα καταγωγής των οποίων δεν είναι η Ιταλία, στέλνουν τα τέκνα τους σε ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα στην Ιταλία, διότι, για τους υπαλλήλους αυτούς, η ένταξη του τέκνου σε ένα αλλοδαπό περιβάλλον σπουδών συνεπάγεται ενδεχομένως μεγαλύτερες δαπάνες.

V — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 17ης Μαρτίου 1983, οι προσφεύγοντες, εκπροσωπούμενοι από τους M. και O. Slusny, η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον D. Jakob και το Συμβούλιο εκπροσωπούμενο από τον J. Carbery, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απήντησαν σε ερωτήσεις του Δικαστηρίου.

Απαντώντας γραπτώς σε ερώτηση που υπέβαλε το Δικαστήριο κατά τη συνεδρίαση, η Επιτροπή ανέφερε ότι οι μη βέλγοι υπήκοοι, μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι που υπηρετούν στις Βρυξέλλες και που δεν απολαύουν αποζημιώσεως αποδημίας, ανέρχονται σε 437. Ο αριθμός των μονίμων και εκτάκτων υπαλλήλων που ανήκουν στην κατηγορία αυτή, οι οποίοι λαμβάνουν σχο-

λικό επίδομα για το (τα) τέκνο(α) τους που πραγματοποιούν ανώτατες σπουδές είναι 22, ενώ ο αριθμός των τέκνων που δίνουν δικαίωμα για τη χορήγηση επιδόματος λόγω των ανωτέρων σπουδών που πραγματοποιούν είναι 26. Μεταξύ αυτών, 24 σπουδάζουν στην χώρα τοποθετήσεως και 2 σε άλλη χώρα που δεν είναι η χώρα καταγωγής.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Ιουνίου 1981, οι προσφεύγοντες, μόνιμοι ή έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησαν προσφυγές με τις οποίες ζητούν να αναγνωριστεί ότι δεν είναι εφαρμοστέο το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, περίπτωση 2, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, το οποίο εφαρμόζεται κατ' αναλογία και στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων, κατά το ότι περιορίζει το δικαίωμα επί διπλασίου ανωτάτου ορίου του σχολικού επιδόματος στην περίπτωση που ο υπάλληλος απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας. Οι προσφεύγοντες ζητούν επιπλέον από το Δικαστήριο να κρίνει και να αποφασίσει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να αναμορφώσει τους λογαριασμούς τους, ως προς τα αναφερόμενα στις προσφυγές τους βάρη, διπλασιάζοντας το σχολικό επίδομα.

2 Το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως τέθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 711/75 του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1975 (JO L 71, σ. 1). Η διάταξη αυτή προβλέπει το διπλασιασμό του ανωτάτου ορίου του σχολικού επιδόματος για:

«τον υπάλληλο του οποίου ο τόπος υπηρεσίας απέχει τουλάχιστον 50 km από ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως της χώρας της εθνικότητας και της γλώσσας του, υπό την προϋπόθεση ότι το τέκνο φοιτά πράγματι σε ίδρυμα ανωτάτης εκπαιδεύσεως που απέχει τουλάχιστον 50 km από τον τόπο υπηρεσίας και ότι ο υπάλληλος απολαύει αποζημιώσεως αποδημίας . . .».

3 Οι προσφεύγοντες έχουν όλοι τοποθετηθεί στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra, στην Ιταλία. Συγκεντρώνουν όλες τις προϋποθέσεις που ορίζει η ανωτέρω διάταξη, δεν απολαύουν όμως της αποζημιώσεως αποδημίας. Κατά το τέλος του 1980, υπέβαλαν αιτήσεις ζητώντας να τους χορηγηθεί διπλάσιο σχολικό επίδομα.

4 Η Επιτροπή απέρριψε τις αιτήσεις των προσφευγόντων με το αιτιολογικό ότι η διάταξη του κανονισμού που επικαλέστηκαν εξαρτά το διπλασιασμό του ανωτάτου ορίου του σχολικού επιδόματος από την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας. Δεδομένου ότι δεν δόθηκε απάντηση στις ενστάσεις τους κατά της απορρίψεως αυτής, οι προσφεύγοντες άσκησαν τις παρούσες προσφυγές.

5 Τις προσφυγές αυτές στηρίζουν επί ενός μόνο λόγου που αναφέρεται στην αυθαίρετη διάκριση μεταξύ αυτών και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 3, τρίτη παράγραφος, δεύτερη περίπτωση του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Υποστηρίζουν ότι το ισχύον σύστημα είναι ακατανόητο, παράλογο, στερείται αντικειμενικής δικαιολογίας και επηρεάζει τη βούληση των γονέων ως προς την επιλογή του ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος για τα τέκνα τους. Αναφέρουν ότι οι δαπάνες για σπουδές που πραγματοποιούνται σε απόσταση μεγαλύτερη των 50 χιλιομέτρων από τον τόπο υπηρεσίας, είναι ίδιες για όλους, είτε ο υπάλληλος απολαύει της αποζημιώσεως αποδημίας είτε όχι, και ότι πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη καίτοι αριθμός των υπαλλήλων εις βάρος των οποίων γίνεται η διάκριση είναι περιορισμένος.

6 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο που παρεμβαίνει προς το σκοπό αυτό, παρατηρεί ότι η επίδικη διάταξη σκοπεί να επιτρέψει στους υπαλλήλους εκείνους οι οποίοι δεν κατάγονται από το κράτος όπου έχουν τοποθετηθεί, αν στέλνουν τα παιδιά τους για ανώτατες σπουδές στην χώρα καταγωγής τους προκειμένου να τους εξασφαλίσουν τις καλύτερες προοπτικές για το μέλλον, χωρίς να υφίστανται οικονομική επιβάρυνση για το λόγο αυτό. Η Επιτροπή υπογραμμίζει τον πολύ περιορισμένο αριθμό των υπαλλήλων που βρίσκονται στην κατάσταση την οποία περιγράφουν οι προσφεύγοντες.

7 Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η γενική αρχή της ισότητας αποτελεί μία από τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου της κοινοτικής δημόσιας υπηρεσίας. Σύμφωνα με την αρχή αυτή οι όμοιες καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό, εκτός αν δικαιολογείται αντικειμενικά η διαφοροποίηση. Η αρχή αυτή απαιτεί προφανώς να διέπονται από τους ίδους κανόνες οι υπάλληλοι που βρίσκονται σε όμοιες καταστάσεις, αλλά δεν απαγορεύει στον κοινοτικό νομοθέτη να λαμβάνει υπόψη τις αντικειμενικές διαφορές των συνθηκών ή των καταστάσεων στις οποίες βρίσκονται οι ενδιαφερόμενοι.

8 Επομένως, για να εξεταστεί το κύρος της επίδικης διατάξεως πρέπει να ερευνηθεί αν η κατάσταση των υπαλλήλων που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας περιέχει αντικειμενικά στοιχεία που δικαιολογούν διαφορετική μεταχείριση όσον αφορά το σχολικό επίδομα, σε σχέση με τους υπαλλήλους που δεν απολαύουν της αποζημιώσεως αυτής.

9 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η χορήγηση της αποζημιώσεως αποδημίας εξαρτάται από προϋποθέσεις που αναφέρονται, πρωτίστως, στην από πλευράς διαμονής κατάσταση του υπαλλήλου πριν από το διορισμό του και, κατά δεύτερο λόγο, στην εθνικότητά του. Με την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1981 (Vutera, 1322/79, Συλλογή, σ. 127), το Δικαστήριο δέχτηκε ήδη ότι τα κριτήρια αυτά θεμελιώνονται επί αντικειμενικών στοιχείων, τα οποία είναι γενικώς κατάλληλα να οριοθετήσουν την κατηγορία των υπαλλήλων για τους οποίους η καταγωγή και η έλλειψη στενού δεσμού με τη χώρα όπου υπηρετούν, μπορούν να προκαλέσουν επιβαρύνσεις και μειονεκτήματα που πρέπει να αντισταθμίζονται με την εν λόγω αποζημίωση.

10 Το σύστημα των σχολικών επιδομάτων έχει ως σκοπό να δώσει σ' όλους τους υπαλλήλους, ανεξαρτήτως τόπου υπηρεσίας, τη δυνατότητα να εξασφαλίζουν την εκπαίδευση και τις σπουδές των τέκνων τους. Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η δυνατότητα πραγματοποιήσεως ανωτάτων σπουδών στη μητρική γλώσσα του ενδιαφερόμενου και σε ίδρυμα, τα πτυχία του οποίου αναγνωρίζονται πλήρως στη χώρα καταγωγής, αποτελεί για όλους σημαντικό πλεονέκτημα. Είναι επίσης αναμφισβήτητο σχετικώς ότι τα τέκνα των υπαλλήλων, που συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αποζημιώσεως αποδημίας, μειονεκτούν γενικώς σε σύγκριση με τους υπαλλήλους εκείνους που έχουν στενό δεσμό με τη χώρα όπου υπηρετούν.

11 Αυτή η αντικειμενική σχέση μεταξύ, αφενός, του ευεργετήματος της αποζημιώσεως αποδημίας και, αφετέρου, της ανάγκης για τον υπάλληλο, να στείλει τα τέκνα του για ανώτατες σπουδές στη χώρα καταγωγής, επιβεβαιώνεται εξάλλου από τα στατιστικά στοιχεία που συνέλεξε η Επιτροπή. Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, τα τέκνα υπαλλήλων που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας πραγματοποιούν τις ανώτατες σπουδές τους, στις περισσότερες περιπτώσεις, σε ίδρυμα της χώρας καταγωγής του υπαλλήλου, ενώ τα τέκνα υπαλλήλων που δεν απολαύουν της αποζημιώσεως αυτής πραγματοποιούν τις σπουδές τους, σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, στη χώρα όπου υπηρετεί ο υπάλληλος.

12 Ορθώς λοιπόν οι προσφεύγοντες συσσώρευσαν τα επιχειρήματά τους στην περίπτωση όπου τα τέκνα υπαλλήλων που απολαύουν της αποζημιώσεως αποδημίας πραγματοποιούν τις ανώτατες σπουδές τους στης χώρα τοποθετήσεως. Όμως, εκτός του ότι, σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, οι περιπτώσεις αυτές είναι μάλλον οριακές, δεν μπορεί να κατηγορηθεί ο κοινοτικός νομοθέτης ότι άφησε αυτή την ευχέρεια επιλογής στους εν λόγω υπαλλήλους. Κατά γενικό κανόνα, τα τέκνα αυτά είναι αναγκασμένα να ενταχθούν σ' ένα πανεπιστημιακό περιβάλλον που τους είναι ξένο και να πραγματοποιήσουν τις σπουδές τους σε γλώσσα που δεν είναι η μητρική τους. Η κατάσταση αυτή συνεπάγεται επιβαρύνσεις και μειονεκτήματα, σε σχέση με τα τέκνα των υπαλλήλων που έχουν στενό δεσμό με την εν λόγω χώρα.

13 Από το σύνολο των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι το άρθρο 3, τρίτη παράγραφος, δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, προβλέποντας διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των υπαλλήλων αναλόγως του αν απολαύουν ή όχι της αποζημιώσεως αποδημίας, θεμελιώνεται σε αντικειμενικά κριτήρια τα οποία έχουν άμεση σχέση με το σκοπό του συστήματος των σχολικών επιδομάτων. Άρα, κακώς οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι τα κριτήρια αυτά δημιουργούν αυθαίρετη διάκριση.

14 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της διατάξεως αυτής. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες βρίσκονται εκτός του πεδίου εφαρμογής της, δεν συντρέχει λόγος αναμορφώσεως των λογαριασμών τους ως προς τα βάρη που αναφέρονται στις προσφυγές. Επομένως, οι προσφυγές είναι απορριπτέες στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Pescatore Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.
J. A. Pompe
Βοηδός γραμματέας

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος
P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Έχετε επιληφθεί μιας σειράς προσφυγών που άσκησαν, στις 15 Ιουνίου 1981, κατά της Επιτροπής, ορισμένοι μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι, οι οποίες αφορούν τις προϋποθέσεις χορηγήσεως διπλασίου σχολικού επιδόματος στην περίπτωση που τα τέκνα των εν λόγω υπαλλήλων φοιτούν σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα.

Οι υποθέσεις επί των οποίων αναπτύσσω τις προτάσεις μου σήμερα, αποτελούν μέρος μόνο εκείνων που κινήθηκαν αρχικά. Δεν περιλαμβάνονται αυτές, των οποίων το διαχωρισμό αποφασίσατε με τη διάταξη της 25ης Μαΐου 1982, λόγω της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή για εκπρόθεσμη υποβολή της διοικητικής ενστάσεως. Στις υποθέσεις αυτές, ανεστάλη η διαδικασία επ' αόριστο με την απόφαση

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.